

MONA KASTEN

Simte din nou

seria again #3

Traducere de **Iulia Dromereschi**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

Capitolul 1

Ce mama naibii caut eu aici?

Nu era prima oară când mă întrebam asta, în seara aceea. Ca de fiecare dată, deși eram înconjurată de persoane gălăgioase, mă simțeam totuși complet singură. Nu era o senzație nouă. De fapt, era starea mea obișnuită. Dar aici, în acest club, în prezența cuplurilor îndrăgostite, care nu își desprindeau nici preț de o secundă privirile unii de la ceilalți, mi s-a părut deosebit de apăsătoare.

Altfel spus: trebuia să mă abțin să nu vomit pe masă.

Că îmi plăcuseră doi dintre tipii din grupul nostru, la un moment dat, nu îmbunătățea lucrurile. Mai ales că ambele povești se terminaseră descurajator pentru mine. Fără să stea pe gânduri, Ethan mă abandonase pentru „iubirea vieții lui”, Monica, iar Kaden nu-mi mai aruncase nicio privire după ce îi apăruse Allie în prag. Deja trecuse un an de atunci.

Dacă aveam ceva care puneă tipii pe fugă și se asigura că, la prima ocazie, intră într-o relație stabilă?

Și ce dacă? Nu era ca și cum aș fi fost interesată de ceva serios.

Mi-am mutat privirea de la perechile îndrăgostite, la ringul de dans. Acolo am descoperit-o pe roșcata care era motivul prezenței mele în bîrlagul ăsta. O editură îi propusese de curînd lui Dawn un contract pentru una dintre cărțile ei și de aceea venisem aici, să sărbătorim. Dawn era nu doar colega mea, ci și singura mea prietenă adevărată,

așa că mă invitase. Îi arătam prea rar că prietenia ei era importantă pentru mine, așa că am acceptat.

Un zgomot umed a răsunat în dreapta mea și m-am străduit să nu fac o față dezgustată. Oricât de dragă mi-ar fi fost Dawn, să îi văd și să îi aud pe Kaden și pe Allie jucând hochei cu amigdalele lor era o dovadă prea mare de bunătate. Aveam nevoie urgentă de o băutură, dacă voiam să supraviețuiesc serii.

– Merg la bar. Vrei ceva? l-am întrebat pe tipul care stătea lângă noi. Din păcate, îi uitasem numele, deși Dawn ne prezentase a suta oară. Începea cu I. Ian, Idris, Illias... Nu mă descurcasem niciodată cu numele. De aceea inventam porecle pentru majoritatea oamenilor, când îi întâlneam prima dată. A lui era „Tocilarul”.

Nu era deloc potrivit în peisaj. Purta o cămașă de blugi cu papion. Serios, chiar purta papion. Era alb cu punctulețe albastre și m-am holbat prea mult la el (nu pentru prima dată, în seara aceea), înainte să-mi las privirea să alunece peste restul. Buclele, despre care n-aș fi putut spune dacă erau șaten deschis sau blond închis, și le aranjase cu gel sau fixativ, ca să nu îi cadă pe frunte. Look-ul era întregit de o pereche de ochelari semilună, cu rame de plastic maro.

Era mult prea elegant pentru *Hillhouse* și abia dacă mă împotriveam dorinței de a-i ciufuli penele prea bine aranjate.

Tocilarul mi-a aruncat o privire critică. Și ochii lui aveau o nuanță nedefinită, între căprui și verde, înconjuțați de gene întunecate.

– Deci? am insistat.

– Ce? m-a întrebat el, iar obrajii i s-au înroșit ușor.

Ce drăguț.

– Vrei să bei ceva? am repetat eu, răspicat.

A înghițit în sec. Mi s-a părut că i-ar fi fost teamă de mine. Sinceră să fiu, nu mă miram. Eram un semn de

avertizare ambulant: de la eyeliner-ul negru, pe care-l aplicam cu generozitate în jurul ochilor, până la topul cu imprimeu cap de mort și la cizmele cu care aș fi putut doborî uși grele, de metal. Nu îi puteam reproșa că era precaut și păstra distanța.

Dar fiindcă el și cu mine eram singurii care ne păstrasera limbile în propriile guri, trebuia să ne ținem companie. Cel puțin în seara aceea.

– Mersi. Mai am, mi-a spus el, cu întârziere, și a ridicat un pahar cu o umbreluță roșie de cocktail.

– Ești sigur că este paharul tău?

Privirea lui s-a oprit la paharul din mână. Obrajii i s-au înroșit mai tare. Aveau culoarea umbreluței.

– Shit.

M-am ridicat și am făcut semn spre bar.

– Vrei să vii? Sau ai prefera să continui să privești? N-am o problemă cu tensiunea. Doar că, în seara asta, nu am deloc starea necesară.

– Ce glumă bună, Sawyer, a luat Monica inițiativa, dar a tăcut imediat ce i-am aruncat o privire „taci sau mori”.

Dacă stăpâneam ceva la mare artă, era privirea asta, de care se bucurau mai ales persoanele despre care știam că mă vorbesc pe la spate sau care-mi furaseră tipii pe care-i găsisem chiar și vag interesanți.

Aveam nevoie urgentă de o băătură. Sau de trei. Din fericire, s-a ridicat și Tocilarul. L-am luat de mână, fără să le arunc celorlalți nicio privire. Avea degetele reci, însă nu voiam să risc să se piardă traversând ringul de dans, pentru că era prea politic să se folosească de coate.

Ajungând la bar, m-am sprijinit de tejghea și i-am zâmbit lui Chase. Era barmanul de la *Hillhouse*, iar ultima noastră întâlnire se încheiase la el acasă, în pielea goală.

– Nu ne-am mai văzut de ceva vreme, babe, a spus el în chip de salut și mi-a dăruit o jumătate de surâs. Ce să fie?

S-a sprijinit cu palmele de o parte și de alta a brațelor mele și s-a aplecat spre mine. Era fix genul meu: aură întunecată, tatuaje, păr negru, ciufulit, și o față numai muchii, pe care vedeam un început de barbă. Îmi aduceam aminte cum se simțise pe interiorul coapselor mele. Păcat că, între timp, se cuplase.

– Aș bea un coniac. Iar pentru prietenul meu, aici de față..., m-am întors spre Tocilar.

– O bere, a zis el repede, fără să ne privească în ochi pe mine sau pe Chase. Petele roșii se răspândiseră și pe gâtul lui și îi dispăreau sub gulerul strâmt al cămășii.

– O bere, am repetat.

Pentru o clipă, Chase s-a uitat de la mine la el, cu o sprânceană ridicată. Părea că vrea să spună ceva, dar apoi a dat doar din cap.

Ne-a pus băuturile pe bar, cu un „Din partea casei”.

– Cool. Mersi.

Mi-am luat paharul și i-am aruncat Tocilarului o privire.

– Nu stau deloc bine cu numele, am început. Cum te cheamă?

Pentru prima dată în seara aceea, pe chip i s-a conturat un zâmbet.

– Grant. Isaac Grant.

Tipul ăsta se prezenta mai întâi cu numele de familie. De parcă era la un interviu de angajare. Sau James Bond.

– Dixon. Sawyer Dixon, l-am imitat eu și am ridicat paharul. Pentru o seară frumoasă, Grant, Isaac Grant.

A ciocnit cu mine, clătinând din cap.

– Așadar, Grant, Isaac Grant, ce faci aici?

M-am sprijinit cu spatele de tejea, ca să văd ringul. Abia dacă se vedea grupul nostru. Doar din când în când vedeam părul lui Dawn sclipind în luminile colorate.

– Același lucru ca tine, cred.

Am luat o gură de coniac.

– Ești prieten bun cu Dawn?

A ridicat din umeri, de parcă nu știa exact ce să răspundă.

– În niciun caz nu ești prieten cu Conversațiile Casual, nu-i așa? l-am întrebat.

Din nou un început de surâs. Păcat. Ar fi fost chiar atrăgător, dacă și-ar fi scos bățul din fund.

– Și tu ești foarte directă, a spus el încet. Vocea i-a fost aproape înghițită de bas.

– Binecuvântare sau blestem. E chestie de perspectivă, Grant, Isaac Grant.

A oftat.

– Acum o să-mi spui mereu așa?

M-am rotit spre el și m-am sprijinit lateral de bar.

– La ce te aștepți când te prezinți așa? Sunt uimită că nu mi-ai spus și al doilea prenume.

Am văzut o scânteie amuzată în ochii lui. În semiîntinericul din bar îmi era și mai greu să-i disting culoarea ochilor. M-am aplecat ceva mai în față și am stabilit că mirosea exact cum arăta: lustruit, curat și precis. Cu siguranță folosea un after-shave scump.

M-a surprins că îmi plăcea.

– Mi-l spui? am întrebat.

I s-au mărit ochii. Am decis că mă amuza să îl tachinez așa.

– Doar dacă promiți să nu râzi, a zis.

Am ridicat două degete încrucișate.

– Niciodată.

Isaac a inspirat adânc.

– Theodore.

Am încuviințat.

– Isaac Theodore Grant. Îmi place. Are ceva distinct.

A ridicat sceptic din sprânceană.

– Așa crezi?

Am aprobat din cap și am mai luat o înghițitură de coniac.

– Dacă i-aș spune bunicului, s-ar bucura, a zis. După el mi-au pus numele.

Era drăguț să văd că se mai relaxase. Îl cunoscusem după ce Dawn avusese o reacție nasoală la niște calmante de care-i făcusem rost pentru o prezentare. Atunci îmi făcuse impresia că va muri pe loc din cauza agitației.

– Tu ai un al doilea prenume? m-a întrebat, după un timp.

Am tresărit. Fără să vreau, mi-am dus mâna la medalionul pe care-l purtam sub gulerul topului. Mi-am apăsat palma pe el și am avut nevoie de o clipă să pot relua discuția noastră inofensivă.

Într-un târziu, am spus cu un zâmbet mult prea larg:

– Isaac Theodore! Nu-mi vine să cred că ai putea întreba o fată așa ceva la prima întâlnire. Te rog frumos!

Privirea lui Isaac s-a oprit la mâna de pe pieptul meu. S-a încruntat.

– Te-am răpit cu un motiv, am spus eu repede, ca să schimb subiectul.

– Care ar fi? a întrebat el.

Cine naiba reușea să se exprime așa cu o sticlă de bere în mână?

– Suntem singurii de la petrecere ale căror creiere nu sunt încețoșate de amor. Asta înseamnă că trebuie să ne ținem tari și să stăm împreună, Isaac Theodore. Fie ce-o fi.

Când a zâmbit, în jurul ochilor i-au apărut riduri fine de expresie.

– În ordine.

Am ridicat din nou paharul. Când a ciocnit sticla de el, am simțit că poate seara nu va fi atât de teribilă pe cât mă așteptam.

O oră și jumătate și trei băuturi mai târziu, Isaac și cu mine nu prea avansaserăm în privința conversației, însă descoperiserăm un front comun: adoram să observăm lumea și mai ales pe cei care aveau ritualuri de împerechere ciudate pe ringul de dans.

– Nu aș putea niciodată să mă mișc așa, a murmurat el, cu capul înclinat.

I-am urmărit privirea și am descoperit un tip care avea o unduire a șoldurilor foarte sugestivă.

– Aș putea să te învăț.

S-a uitat la mine cu sprâncenele ridicate.

– Nu ai zis că nu dansezi?

– Nu dansez pe muzica asta îngrozitoare. Dar știu să mă mișc. Dacă vrei, îți arăt cu prima ocazie, între patru ochi, i-am spus, zâmbind.

Obrajii i s-au colorat din nou. Reușisem deja de cinci ori să-l fac să se înroșească. Doream să ating pragul de zece în cursul serii.

– Am senzația că lumea..., a făcut el semn spre ringul de dans, ...nu dansează pentru că se simte bine, ci doar pentru că... S-a oprit, strângând din buze.

– Pentru că vor să agațe? l-am ajutat. Așa este. *Hillhouse* este un loc în care studenții în nevoie își găsesc

parteneri. Toți cei care nu găsesc pe cineva aici pot să o lase baltă.

Tocmai luase o gură din sticlă și s-a înecat. Atât de rău, că i-a ieșit berea pe nas. I-am întins repede șervețelele mele.

Arăta atât de comic că am râs tare, ceea ce a atras atenția câtorva fete care ședeau într-o parte, la bar, și acum se holbau la mine și la Isaac. M-am holbat și eu insistent la ele, sugestiv, și am ridicat o sprânceană, așa că au întors repede capul. Apoi au chicotit.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am răsucit spre Isaac. Se uita resemnat în sticlă.

– Ce este? l-am întrebat.

A clipit.

– Nimic.

– Din cauza ăloră? Nu te preocupa. Sunt obișnuită, am zis repede. Ultimul lucru pe care-l voiam era compasiunea, și încă din partea unuia ca Isaac.

Surprins, și-a mutat privirea de la fete la mine. Apoi s-a văzut pe fața lui că înțelege.

– Ah, dar nu e din cauza ta, Sawyer.

– Ce? am întrebat derutată.

A băut restul de bere și a pus sticla pe tejghea. Avea privirea lipită de lemnul întunecat.

– Sunt colegele mele la un seminar. Nu sunt foarte amabile.

– Ce înseamnă că nu sunt foarte amabile? am întrebat. Nu îmi plăcea cum arăta, de parcă i-ar fi fost rușine.

– Nu are rost, a murmurat el. Uită.

– Spune-mi ce înseamnă că nu sunt foarte amabile, Isaac Theodore, am poruncit eu.

– Bine, bine. A ridicat mâinile, în semn de capitulare, și le-a aruncat fetelor încă o privire. Nu-i mare lucru. De

când a început noul semestru, acum trei săptămâni,... mă vânează.

– Adică?

S-a înroșit din nou, dar de data asta nu m-am mai bucurat.

– Păi, s-au amuzat de stilul meu vestimentar... și de alte tâmpenii.

– Alte tâmpenii, am repetat eu, lent.

Isaac și-a frecat ceafa.

– Se leagă de mine zicând că... aș fi încă virgin.

– Și ești? am întrebat.

M-a privit în ochi și a clătinat din cap.

Aha.

– Atunci spune-le.

– Nu are sens. Ele cred ce vor să creadă. Săptămâna trecută le-am auzit pariind pe cine...

– Cine...?

Și-a dres glasul.

– Pe cine...

– Pe cine o face prima cu tine? am întrebat eu.

A încuviințat scurt.

– De unde știi?

– Stăteau chiar în spatele meu. Mi-a fost greu să ignor ce vorbeau.

M-am înfuriat și mi-a trebuit un moment până să pot vorbi.

– Este cel mai de prost gust lucru pe care l-am auzit în ultima vreme. Și aud multe lucruri lipsite de gust. Chiar dacă ar fi așa, nu te porți în felul ăsta cu omul. Ce naiba le-a venit să vorbească asemenea tâmpenii?

Buzele lui Isaac s-au deschis puțin, iar el m-a privit de parcă era prima dată când mă vedea.

– Le-ai spus că ți se pare că sunt jalnice și nesuferite și să înceteze?

A clătinat din cap.

– Îmi e totuna ce cred ele.

– Nu mi se pare OK, am spus eu, aruncându-le fetelor o privire fatală. Din păcate, nu a avut efectul dorit, ci au început doar să râdă mai tare.

Am făcut un pas de lângă bar și am vrut să pornesc spre ele, când Isaac m-a prins de coate și m-a tras spre el. Era mult mai înalt ca mine, iar eu a trebuit să-mi dau capul pe spate ca să-l pot privi în ochi.

– Chiar nu este important și nici nu mă deranjează. A surâs, iar furia mea s-a mai potolit.

– Mi se pare de rahat.

A înclinat capul și m-a măsurat curios.

– De ce?

M-am uitat peste umărul lui la cele două fete. Nu se opriseră încă din râs.

La naiba cu ele.

M-am răsucit încet spre Isaac și mi-am pus palmele pe pieptul lui.

L-am simțit ținându-și respirația.

– Pentru că mi se pare că ești tare de treabă, Grant, Isaac Theodore Grant.

M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat.